

dringshaverens Tilkendegivelse af, at han fastholder Kravet, eller ved Skyldnerens Anerkendelse af dette — ligegyldigt paa hvilken Maade Tilkendegivelsen eller Anerkendelsen sker. Fra Afbrydelsen løber en ny 20-aarig Frist. For Statsobligationer gælder D. L. 5—14—4 med visse Lempelser, jfr. Lov Nr. 18 af 28. Januar 1871.

At en Forældelse begynder at løbe fra Fordringens Stiftelse, er i Almindelighed en lidet hensigtsmæssig Regel, og den er særlig uheldig, for saa vidt angaar Fordringer, der først forfalder efter mere end 20 Aars Forløb eller endog paa et ganske uvist Tidspunkt langt ude i Fremtiden. I Udlandet — undtagen Sverige, jfr. Forordning af 4. Marts 1862 — er det da ogsaa den almindelige Regel, at Forældelsen regnes fra Forfaldsdagen. Dette Princip var ogsaa anvendt i et Udkast til en almindelig Forældelseslov, som efter dansk-norsk Samarbejde i 1894 blev afgivet af den danske Delegerede, men som ikke kunde gennemføres paa Rigsdagen. Ifølge Lov Nr. 274 af 22. December 1908, der for visse Fordringer indførte en Forældelsesfrist af 5 Aar, skal Fristen vel ligeledes regnes fra Forfaldsdagen; men denne Lov omfatter ikke Fordringer, for hvilke der er udstedt Gælds-brev, jfr. dens § 1, sidste Stykke.

Endvidere er en Forældelsesfrist paa 20 Aar for mange Gældsbreves Vedkommende for lang, navnlig hvis Forældelsen først skal regnes fra Forfaldsdagen. I Finland, Island og Norge er den almindelige Forældelsesfrist for Gældsbevskrav 10 Aar, i Norge dog 20 Aar for visse offentlige Obligationer. Selv i Sverige, hvor Fristen som ovenfor nævnt regnes fra Stiftelsen, er den ligeledes kun 10 Aar. — Her i Landet indeholder mange nyere Obligationer Bestemmelse om en kort Forældelsesfrist.

Endelig er det uheldigt, at enhver Tilkendegivelse overfor Skyldneren af Kravets Opretholdelse er tilstrækkelig til at afbryde Forældelsen. Der bør i Almindelighed — som efter Loven af 22. December 1908 — kræves retslige Skridt.

Naar Kommissionen stiller Forslag om

nye Bestemmelser om Forældelse af Massegældsbreve, beror dette dog ikke udelukkende paa Manglerne ved Forældelsesreglerne. Men disse kan supplere Reglerne om Mortifikation, hvorom Kommissionen samtidig har udarbejdet et Lovudkast. Forældelsesfristens Udløb giver nemlig Ejeren af en bortkommet Obligation Mulighed for at faa Obligationens Beløb udbetalt af Udstederen, der nu ikke længere hæfter overfor en eventuel Erhverver af Dokumentet, jfr. saaledes om Statsobligationer Loven af 28. Januar 1871 § 2.

De foreslaaede Regler omfatter kun Massegældsbreve. Dels er det hovedsagelig for disses Vedkommende, der i Praksis har vist sig Trang til Ændring af Forældelseslovgivningen og til at benytte Forældelsen til samme Formaal som Mortifikation. Dels vilde nye Forældelsesregler om alle Gældsbreve ikke kunne tilvejebringes uden en fuldstændig Revision af hele Forældelseslovgivningen, og en saadan ligger udenfor Kommissionens Opgave.

Til § 42 a.

Der kan ikke opstilles samme Regel om Forældelsesfristen for alle Massegældsbreve under alle Forhold. I denne Paragraf gives Regler om Fristens Udgangspunkt og Længde for alle Massegældsbreve undtagen kuponbærende Gældsbreve, som aldrig forfalder til Betaling. De omhandles i § 42 c, medens § 42 b indeholder en fælles supplerende Regel for Tilfælde, hvor Indskrivning har fundet Sted.

Indenfor de i nærværende Paragraf omhandlede Papirer maa Fastsættelsen af Forældelsesfristen bero paa, hvorledes det forholder sig med Gældsbevets Forfaldstid.

Iste Stykke omfatter Obligationer, hvis Forfaldsdag fremgaar umiddelbart af selve Papiret, eller som ifølge dettes Indhold kan udtrækkes eller opsiges ved offentlig Bekendtgørelse. En Bestemmelse herom, som alene findes f. Eks. i vedkommende Institutions Statutter eller i en Laanekontrakt, vil altsaa ikke være tilstrækkelig til at bringe Obligationen ind under Iste Stykke,